

Waesus ja nõig olli sunn. Selle hõdva sees üks se wagga lapskene metsa, ja tulli temmale mästo üks wanna naine, kes temma viljeltsust teadis. Terretas ja ütles: waata, siin on üks pottikene; sedda kringin minne sinnule. Kui sa töidust tahhod, siis ütle agga: „Pottikene keeda!“ ja temma feedab magusad puttru; ja kui sa ütled: „Pottikene se sa!“ siis jäeb keetminne járele. — Tüttarlaps töötas mästa, tannas ja viis pottikesse emmale seddu. Waesus ja hõdva lõppis. Ükskord läks se keetmine tüddruk küllasse, ja emma ütles: „Pottikene keeda? Siis läks pott keema, ja emma töötis hästi töidust. Nagu salkohet taidetud, tahsis ta, et pottikene keetmisest peaks mähha játema. Nagu mis ta tehtuve pibbi teageima; temmal ollivad need sõn nad: „Pottikene seisa,“ meelest õrra läinud. Pottikene keetis õige prisfeste, nõnda, et puttu ülle keetis, ja kõds ning tubba suiroad tem

most täis. — Wölja fippus pudder, nõnda et ülle felge külla tainetus. Olli siis kerta, et piddi keik maa ilm sest puddrust täis saama. Nagu veel onnes tulli se keetmine tüddruk kodd do ja ütles: „Pottikene seisa,“ — ja keetmine jää mahha. Seepärast nüd piddi rohhos, enne kui liima peatis, ennast läbbi pudđru läbis bi sõoma. — Mõtleb ehk praegugi veel mõnit: ol, ol, nisuggune pottikene lähhaks ka meile tarvis.

Kuuri laps.

Üks mees isms omma naetega ulse ees; praetud fanna olli neil lava peál, ja tahsis wad mõllemad sest sūja. — Kui se mees nüd omma wanna issa näggi tullewad, peetis ta rutto se praetud fanna lava alla, sest temma omuma dela melega et tahtnud omma lesole middagi anda. Josi töötis icoggi fanni et ta emma jannu kustutaks; ja läks siis